

Binnen een half jaartje vinden er ondermeer Europese verkiezingen plaats. En hoewel 2009 voor België en Europa met de kapitalistische crisis weinig goeds voorspelt, weigeren de traditionele partijen – of ze zich nu rechts dan links noemen – te breken met het neoliberale beleid dat de Europese Unie voorschrijft. Of we het nu hebben over die economische crisis, de klimaatverandering of de moordpartij in Gaza, dit Europa toonde zijn ware gelaat eens te meer tijdens de jongste maanden; de EU is niets anders dan een ondemocratisch instrument om de Europese kapitalistische en imperialistische belangen te dienen. Enkel de opbouw van een consequente antikapitalistische linkerzijde en massale sociale strijd kunnen leiden tot een ander Europees project.

Ondanks de historische economische crisis en de sociale problemen die ermee gepaard gaan, blijft de Europese Unie zweren bij dezelfde politieke recepten, die tot deze catastrofe geleid hebben. Het zogenaamde “Europese herstelplan”, dat in werkelijkheid niets anders is dan een eenvoudige coördinatie van de verschillende nationale plannen, is er allerminst op gericht om de winstlogica in vraag te stellen. Integendeel, het wil die logica net veilig stellen en op die manier de kapitalistische belangen beschermen. Terwijl de werkloosheid en de sociale problemen met stip stijgen in zowat alle lidstaten, behoudt de Europese Unie koste wat kost het absurde stabiliteitspact dat elk begrotingstekort groter dan drie procent van het BBP verbiedt, een mechanisme dat al jarenlang voor permanente budgettaire soberheid zorgt.

De klimaatcrisis, die andere zijde van de kapitalistische medaille, toont al evenzeer dat de Europese Unie zich in eerste instantie laat leiden door de winsthonger van de multinationals in plaats van door de ecologische noodzakelijkheden. Europa blijft onder de reductiedoelstellingen van de uitstoot van broeikasgassen die het VN-klimaatpanel voorschrijft. Het ‘energieklimaat’-pakket dat de Europese raad met veel bombarie goedkeurde op 12 december werkt voor een goed deel verder met de ergste vormen van marktmechanismen (aan- en verkoop van gratis uitgereikte uitstootquota) en stelt ‘remedies’ voor die de kwaal nog verergeren (zoals het promoten van agro-brandstoffen).

Tijdens diezelfde Europese raad toonden de Europese leiders overigens een enorm misprijzen voor de democratie door de ‘rebellierende’ Ierse bevolking te verplichten nog een tweede keer een stem te moeten uitbrengen over het Verdrag van Lissabon, dat in Ierland nochtans op 15 juni 2008 reeds werd verworpen met een duidelijke meerderheid van 53,4%. Het anti-democratische en imperialistische karakter van de Europese Unie werd nog maar eens duidelijk met de moordende oorlog van Israël tegen het Palestijnse volk. Nadat de EU haar nauwe relaties met Tel-Aviv nog opgetrokken had, weigerde ze op cynische wijze om zelfs maar elementaire sancties te nemen tegenover een staat die op grote schaal terroristische activiteiten ontplooit.

Met allerhande verklaringen uitgaande van het hypocriete principe van de ‘neutraliteit’, dat in feite de agressor en het slachtoffer op dezelfde voet stelt, toont Europa zich een voorstander van het recht van de sterkste. Europa heeft zich zo medeplichtig gemaakt aan de oorlogsmisdaden in Gaza, aan de dood van honderden burgers en kinderen. En dat ondanks de mobilisatie van honderdduizenden pro-Palestijnse manifestanten over heel Europa.

Dit imperialistische, anti-sociale en ondemocratische Europa is en zal nooit het onze zijn. In de huidige context, die gekenmerkt wordt door een kapitalistische economie in crisis, is het méér dan ooit nodig om een resoluut antikapitalistisch programma uit te werken dat breekt met dit Europa en haar ongelegitimeerde instellingen. Daarom beslisten we in oktober vorig jaar om in Franstalig België met een eigen lijst op te komen voor de Europese verkiezingen, indien een bredere electorale eenheid niet mogelijk zou blijken. De bekendheid van onze Franse zusterorganisatie en onze gemeenschappelijke naam en de bescheiden groei van onze organisatie zorgden er mee voor dat we die stap wilden zetten.

Eenheid... maar met wie ?

Gezien er vandaag geen grote dynamiek bestaat voor een brede herschikking links van centrum-links, pleitten wij dan maar voor een electorale eenheid van de belangrijkste bestaande krachten van radicaal en antikapitalistisch links. Wij weten best dat een dergelijke eenheid niet zal volstaan om te komen tot die nieuwe alternatieve politieke kracht die we écht nodig hebben. Maar een eenheid van de bestaande linkse krachten kan wel een stapje in de goede richting betekenen.

Na enkele vruchteloze stappen in de richting van de PVDA en de PC ontvingen we uiteindelijk begin december 2008 een open brief van de LSP (in Franstalig België inmiddels omgevormd van MAS naar Parti Socialiste de Lutte, PSL). Die organisatie stelde ons een alliantie voor bij de Europese verkiezingen in Franstalig België. Wij lieten hen vrij snel weten dat we dit voorstel, ondanks alle meningsverschillen, een stap in de goede richting vonden en dat we dus bereid waren om hierover verder van gedacht te wisselen.

Dit voorstel van de LSP heeft onder andere te maken met het feit dat haar internationale, CWI, net als de Belgische LCR/SAP deelneemt aan de discussies van de Europese Antikapitalistische linkerzijde over de noodzaak van één antikapitalistische pool tijdens de Europese verkiezingen. Bovendien werkt de Franse zusterorganisatie van de LSP mee aan de opbouw van de Nieuwe Antikapitalistische Partij (NPA) in Frankrijk, een nieuwe linkse partij op e rails gezet door onze kameraden van de LCR. Natuurlijk zal de opbouw van de NPA in Frankrijk aan bod komen tijdens onze verkiezingscampagne, maar we willen toch duidelijk stellen dat een gemeenschappelijke lijst van twee radicaal-linkse organisaties in België op geen enkele manier mag gezien worden als een soort van Belgische variant van wat er zich in Frankrijk afspeelt. Daarover zijn zowel de LSP als de SAP het eens.

Een goed akkoord

Tijdens meerdere ontmoetingen tussen delegaties van beide organisaties hebben we het gehad over onze respectievelijke standpunten rond de kapitalistische crisis, de Europese Unie, de antwoorden die we willen bieden enz. Bovendien hebben we het ook gehad over de lijstsamenstelling en de mogelijkheid voor beide organisaties om een eigen plaats te hebben in deze gemeenschappelijke campagne. Uit die ontmoetingen bleek een voldoende grote eensgezindheid. Bovendien beslisten we om samen de PVDA en de PC uit te nodigen om deel te nemen aan de discussies met het oog op een verdere uitbreiding van de eenheid. We stuurden hen dus een brief in die zin op 29 december 2008. Gezien de krappe timing en de noodzaak om van start te gaan met het ophalen van 5000 petershandtekeningen, stelden we aan de PVDA en de PC voor om ons een antwoord te bezorgen voor 10 januari. Helaas ontvingen we enkel van de PC een antwoord. Dat was bovendien zo vaag geformuleerd dat het eigenlijk geen echt antwoord op onze vraag bevatte.

We kunnen er enkel maar akte van nemen. Uiteindelijk sloten de SAP en de LSP een definitief akkoord voor een electorale samenwerking rond de Europese verkiezingen van 7 juni 2009 voor Franstalig België. Deze samenwerking berust op meerdere punten: een politiek akkoord over onze gemeenschappelijk houding ten aanzien van de kapitalistische crisis en de Europese Unie; de naam van de lijst, die 'LCR-PSL' zal heten; de lijsttrekker zal lid zijn van de SAP/LCR, de tweede van de LSP, de overige kandidaten worden verdeeld tussen beide organisaties, met de mogelijkheid om nog onafhankelijke kandidaten toe te voegen. Naast een gezamenlijke politieke verklaring en enkele gemeenschappelijke meetings (waaronder een grote, internationalistische verkiezingsmeeting in Brussel) kan elke organisatie zijn eigen campagne voeren en autonoom haar eigen programmapunten naar voor schuiven.

Nadat we een akkoord bereikten over de grote lijnen en de inhoud, zijn we nu onze gemeenschappelijke politieke verklaring op punt aan het stellen. Voorts leggen we de laatste hand aan een protocol dat de precieze modaliteiten van onze samenwerking bepaalt. Tijdens de volgende vergadering zullen we de kandidaten overlopen en een aantal praktische vragen beantwoorden.

Een gedeeltelijke eenheid... maar toch een eenheid !

Een lijst 'LCR-PSL' is voor ons natuurlijk niet de ideale eenheid die we zouden wensen. Zoals we al stelden zal een simpele electorale eenheid van de radicaal linkse partijen niet volstaan om te komen tot het politieke alternatief dat we nodig hebben om efficiënt en op de langere termijn de belangen van de sociale meerderheid te verdedigen. Bovendien willen de beide organisaties ook helemaal niet voorbijgaan aan de meningsverschillen die we de laatste jaren gehad hebben en die ons nog steeds parten spelen. Wij zijn in ieder geval helemaal niet de slechte ervaringen vergeten die we opgelopen hebben met de LSP in het kader van Une Autre Gauche (UAG) en het Comité voor een Andere Politiek (CAP) in 2007.

Maar misschien net daarom is de samenwerking met de LSP ook niet onbelangrijk. Ze toont in ieder geval aan dat het mogelijk is om ondanks al die meningsverschillen op basis van een goed politiek akkoord tot een samenwerking te komen. Daarmee maken we in ieder geval komaf met de gebruikelijke verdeeldheid en het sectarisme dat zo vaak de samenwerking in de weg staat. De samenwerking betekent een stap, al is het maar een kleine, vooruit in de noodzakelijke eenheid van antikapitalistisch links. Het gaat immers om een akkoord dat leidt tot minder lijsten van radicaal links in Franstalig België, dat een positief signaal geeft aan de linkse kiezer en dat alles op basis van duidelijke standpunten rond de kapitalistische crisis en de Europese Unie. En dat laatste lijkt ons essentieel: een gemeenschappelijke lijst LCR-PSL maakt het mogelijk om een verkiezingscampagne te voeren voor een strijdbaar antikapitalistisch programma. Zo'n campagne kan een enthousiasme creëren bij iedereen die denkt dat het hoog tijd is om een dergelijk programma naar voor te schuiven.

Wij hopen overigens dat deze verkiezingssamenwerking met de LSP/PSL op een positieve manier kan verlopen, zodat ze de basis kan vormen voor goede relaties tussen beide organisaties ook na de verkiezingen en op andere terreinen. In het verleden heerste er immers vaak een groot wederzijds wantrouwen tussen beide organisaties en werkten we weinig samen op concrete terreinen van de strijd. Anderzijds betekent deze samenwerking met de LSP voor ons evenmin dat we de deur zouden sluiten voor samenwerking met andere partners, strijdbare collectieven of sociale bewegingen. Eenheid op het politieke terrein is niet noodzakelijk hetzelfde als eenheid op het terrein van de sociale strijd. In verkiezingstijden kan je het oneens zijn over wat te doen – over je relatie tot de macht zeg maar – maar dat verhindert helemaal niet dat je voor een bredere eenheid kan kiezen rond concrete eisen in de sociale strijd. Het akkoord met de LSP zorgt er evenmin voor dat we de discussie over de regionale verkiezingen zouden laten voor wat ze is. Ook op dat niveau wil de LCR liever niet alleen opkomen en sluit ze samenwerking op basis van regionale realiteiten niet uit.

Campagne voeren!

Vanaf vandaag starten we met het ophalen van de nodige handtekeningen om onze lijst LCR-PSL te kunnen indienen. Het feit dat we nu samen met de LSP aan die klus kunnen beginnen, is al een begin, maar al bij al blijft het een harde dobber. Daarom roepen we al onze sympathisanten –ook de Vlaamse- op om ons te helpen om deze taak tot een goed einde te brengen. Op de Franstalige site van onze partij vind je het formulier in PDF-formaat. Ga ermee aan de slag en stuur het ons toe.

Tijdens de komende weken zal de LCR ook haar eigen campagnemateriaal uitbrengen. We zullen een publieke steunoproep lanceren alsook een financiële campagne. Elke steun, elke hulp is welkom en betekent een concrete bijdrage aan een campagne voor een ander Europa: 100% antikapitalistisch, ecosocialistisch, feministische en internationalistisch!

Meer info over de campagne op de [website van de LCR](#).

